పెద్దకథ

నాగావళి నవ్వింది

ఎ.వి.రెడ్డి శాస్త్రి

నేనో తిక్క వెధవనని చాలామంది అనుకుంటుంటారు. అనుకోనివ్వండి- నాకేం ఫర్వాలేదు. నేనందర్లాగా వుండననీ, అందర్లాగా ప్రవర్తించననీ నా మీద ఛార్జీ. ఈ ఛార్జికి నేనేమీ బాధపల్లేదుగాని-నన్ను కిల్‌జోయ్ (Kill-Joy)గా కొందరు ముద్ర వేసినప్పుడు మాత్రం నిజంగా బాధపడ్డాను. రామనాధం మేష్టారి అమ్మాయి ఎవరితోనో లేచిపోయిందని టీకొట్టు దగ్గర చేరిన మేష్టర్లంతా సరదాగా చెప్పకుంటుంటే-"మన స్టాఫ్ మెంబర్‌కి వచ్చిన కష్టం మనకొచ్చిన కష్టం లాంటిదే. విచారించడానికి బదులుగా మీరంతా ఆ విషయాన్ని తలుచుకొని ఎలా నవ్వగలుగుతున్నారో నాకర్థం కావడం లేదు" అని నేను చాలా కఠినంగా నా అభిప్రాయాన్ని చెప్పేను. నా మాటల్ని విని అంతా ముఖాముఖాలు చూసుకున్నారు. ఇలాటివే మరో రెండు మూడు చవకబారు సన్నివేశాల్ని పురస్కరించుకొని అంతా నవ్వుతుంటే, నేను వాళ్ళ నీచపు అభిరుచుల్నీ, పైశాచికానందాన్ని ఎండగట్టేను. అదిగో అప్పట్నుండే నన్ను కిల్‌జోయ్‌గా అభివర్ణిస్తూండేవారు. నన్ను తిక్కసన్నాసిగా జమకట్టడానికి దారితీసిన పరిస్థితులు కూడా యించుమించు యిలాటివే. నేను టీ తాగడానికి వచ్చిన వేళకి అక్కడ చేరిన లెక్చరర్స్ మధ్య ఏదో తీవ్రమయిన విషయం గూర్చి వాగ్యుద్ధం జరుగుతుండేది. వారి చర్చల్లో ఎందుకనో నాకు అవగాహన లోపం, మిడిమిడి జ్ఞానం కొట్టొచ్చినట్టు స్పష్టంగా కనిపించేవి. వాళ్ళని యేడిపించడానికి చర్చ జరుగుతున్న విషయం మీద మౌలికమైన

ప్రశ్నల్ని లేవనెత్తేవాడ్ని. వాటికి సమాధానాలు యివ్వడం చాతకాక నా ప్రశ్నల్ని తిక్కప్రశ్నలుగా కొట్టిపారేసేవారు. ఈ విధంగా నన్నో తిక్కవాడిక్రిందా, కిల్‌జోయ్ క్రిందా జమవేసి నా కొలీగ్సే నన్ను ఎవోయిడ్ చేస్తుండేవారు.

అయితే ఒక్కటే అదృష్టం. నాతో పనిచేస్తున్న ఉపాధ్యాయులు నన్నుచూసి భయపడో, చికాకుపడో దూరంగా జరిగితే జరగవచ్చుగాక, కాని నా విద్యార్థులు మాత్రం నన్ను,నా కంపెనీని యెంతగానో యిష్టపడేవారు. "ఫిలాసఫీ అంటే ఏమిటి? మీరు ఎందుకు ఫిలాసఫీ చదువుదామనుకుంటున్నారు? జీవితంలో – అంటే మీరు పెద్దవాళ్ళయాక ఏవిటి చేస్తే బావుంటుందని మీ వుద్దేశం? అమ్మలు, నాన్నలు, తాతలు చెప్పినట్లే నడుచుకుంటారా, లేక మీకు నచ్చిన పద్ధతిలో నడుచుకుంటారా?" ఇలాంటి ప్రశ్నలతో నేను క్లాసులు తీస్కోడం ప్రారంభించాను. అక్కడితో ఆగకుండా "క్లాసంటే నేనొక్కడ్నే వాగుతుండడం, మీరంతా ఆవులింతల్ని బలవంతంగా ఆపుకుంటూ, పాఠం వింటున్నట్టు నటించడం, ఉలుకూ పలుకు లేకుండా నిశ్శబ్దంగా కూర్చోడం-యిలాంటివేం పనికిరావు. నా క్లాసులో అందరం-అంటే మీరు, నేనూ కూడా మాట్లాడుతూ వుండాలి" అని స్టూడెంట్స్‌ని హెచ్చరించీ, బుజ్జగించీ, ప్రోత్సహించీ మాటల్లోకి దింపేను. వాళ్ళు అడిగే ప్రశ్నలు, వాళ్ళని నేను అడిగే ప్రశ్నలు, వస్తున్న సమాధానాలు, వాటి మీద వివరాలు-యిలా క్లాసులు చాలా లైవ్లీగా (lively) వుండేవి. ప్రొఫెసర్ శివ్.కె. కుమార్ (Professor Shiv K. Kumar) ఆశించినట్లుగా నా క్లాసులు తెలుసుకోడానికీ, తెలియపర్చడానికీ-నాకూ, విద్యార్థులకీ మధ్య-ఓ రకంగా అభిమానంతోను, అవగాహనతోను కూడుకున్న నిత్య సంఘర్షణలా వుంటుంటాయి. నిత్యం కోలాహలంగా వుండడంలో నా కొలీగ్స్ వాటిని 'సంతలు' కింద జమచేస్తుంటారు. అవునుమరి క్లాసులు నడిపే విధానంలో వాళ్ళకీ నాకూ చాలా తేడా వుంది. క్లాసులు శ్మశాన వాతావరణంలాగా నిశ్శబ్దంగా జరగాలనీ, విద్యార్థులు బొమ్మల్లా నోరు మూసుకొని వినాలనీ వాళ్ళ ఉద్దేశం. ప్రశ్నలు, సమాధానాలు అనే విధానంతో లెర్నింగ్ ప్రోసెస్ (Learning Process)లో ఉపాధ్యాయుడు, విద్యార్థులూ భాగస్వాములు కావాలన్నది నా నమ్మకం.

అయితే మొదట్లో నాక్కొన్ని ఇబ్బందులు యెదురుకాక పోలేదు. 'ప్రశ్నించడం నేర్చుకోండయ్యా' అని నేను అనగానే-తెల్లపోయి చూశారు విద్యార్థులు. ఒక విద్యార్థి కాబోలు మెల్లిగా ధైర్యం తెచ్చుకుని నిలబడి "అదేవిటిసార్ అలా అంటున్నారు? ఏ క్లాసులోనైనా నిజంగా అనుమానంవచ్చి ప్రశ్న వేసినా ఏవిట్రా తలతిక్క ప్రశ్నలూ నువ్వూను, ఏం పరీక్షకి యీ సంవత్సరం కూర్చోవాలని లేదా?" అని కసిరో, భయపెట్టో మా నోర్లు మూయించేస్తారు మిగతా లెక్చరర్లు. మరి మీరేమో ప్రశ్నించడం మొదలెట్టండయ్యా అంటున్నారు. నిజంగానే మేము ప్రశ్నలు అడగడం మొదలెడితే మీరు కోపం తెచ్చుకోకుండా సమాధానాలు చెప్తారా సార్?" అనడిగేడు.

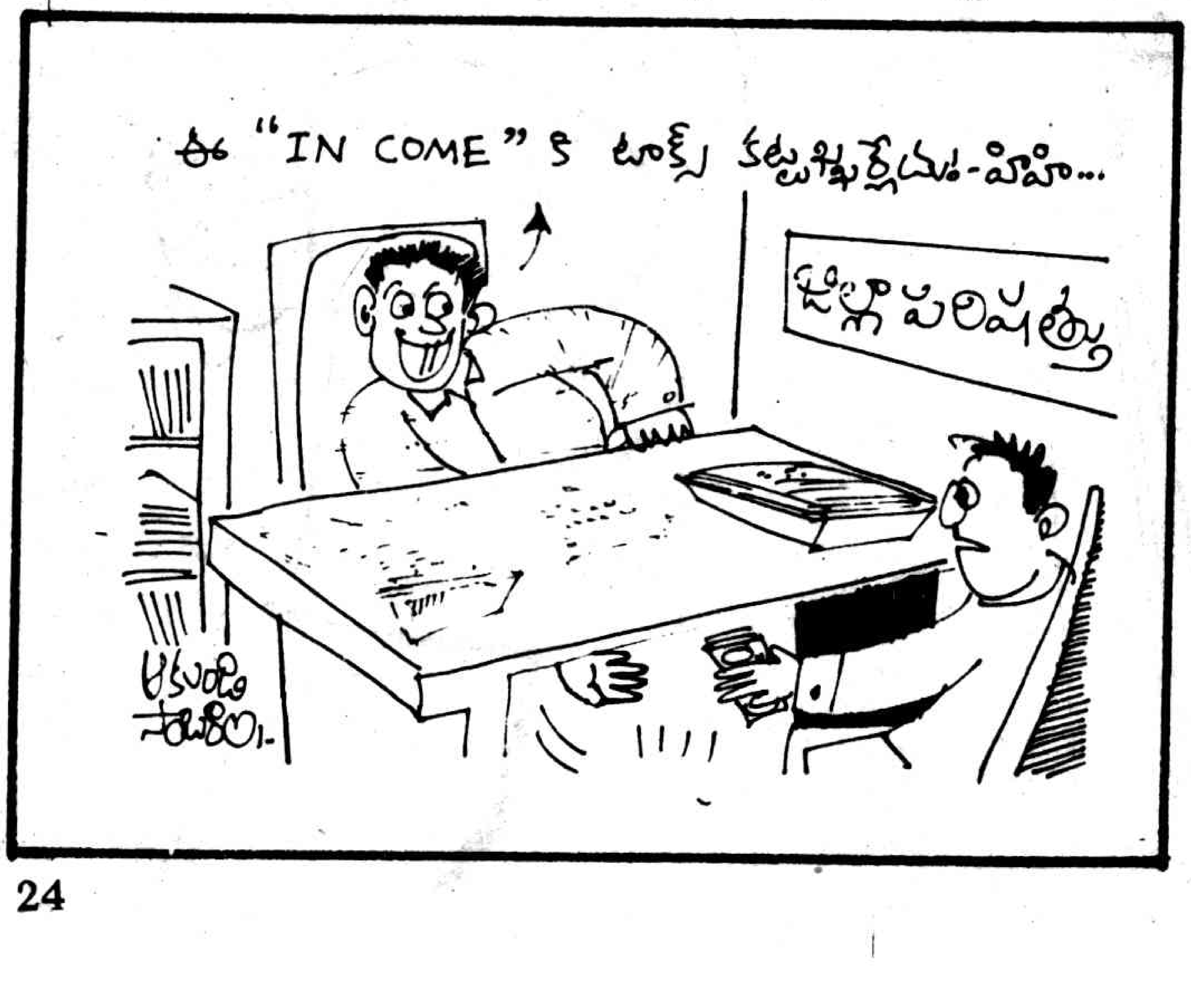

అతవడిగిందీ సబవుగానే కనపడింది. ఏ కుర్రాడో లేచి ఏదో చిక్కుప్రశ్న వేస్తే-సమాధానం దొరక్క ఉడుకుమోత్తనం వచ్చి కేకలు వేస్తానా? లేకపోతే వాకూ సమాధావం తెలియని ఆ ప్రశ్నకి సమాధావం తెల్సుకునేవాకుర్రాళ్ళకి చెప్తానా? చూడాలి-నిజంగా విద్యార్థులు ప్రశ్నలు వేసే సమయం రావాలి, అప్పుడు తేలాలి "నేనేవిటి, అలాటి పరిస్థితుల్లో నా రియాక్షన్ ఏవిటి" అన్నది. కుర్రాడి అనుమానాన్ని మెచ్చుకుంటూ తల ఆడించి, ఓ చిన్న నవ్వు నవ్వి యిలా అన్నాను "అబ్బే! కోపం తెచ్చుకోనయ్యా! అలా కోపం తెచ్చుకునే వాడ్నయితే మిమ్మల్ని ప్రశ్నలు ఎందుకు వెయ్యమంటాను? మీకు సందేహం కలిగించే ఏ విషయం గురించేనా ధైర్యంగా ప్రశ్నలు వేస్తూ వుండండి. మీకు సమాధానం చెప్పలేక ఒకవేళ చికాకు పడ్డాననుకోండి,'ప్రశ్నించమని వురెక్కించి, తీరా ప్రశ్న వేసేసరికి చికాకు పడతారేం సార్'అని నన్ను నిలదియ్యండి!" అని వాళ్ళకి ధైర్యం ఇచ్చాను.

అదిగో అప్పట్నుంచీ రకరకాల విషయాల గురించి గమ్మత్తు గమ్మత్తయిన ప్రశ్నలు నా మీదికి సంధిస్తూ వుండేవారు విద్యార్థులు. వాటితో కోపం, చికాకు వచ్చేస్తాయేమోనని భయపడ్డానా, కాని అలా ఏనాడూ జరగలేదు. మొదట్లో విద్యార్థులువేసే ప్రశ్నలు చాలా నాసిరకంగా వుండేవి. అలాటి చచ్చు ప్రశ్నలక్కూడా చికాకు పడకుండా సమాధానాలు యిస్తూనే, క్రమేపి వాళ్ళ ప్రశ్నల్ని, వాళ్ళు అడిగే విషయాల్ని వున్నత స్థాయికి మళ్ళించడానికి ప్రయత్నిస్తుండేవాడిని. నా ప్రయత్నం మంచి ఫలితాన్ని యిచ్చింది. పాఠం చెప్పడంలో నేను ప్రారంభించిన పద్ధతి విద్యార్థులకి ఎంతగానో నచ్చింది. దీనివల్ల నా క్లాసులో జవ జీవాలు తొణికిసలాడుతుండేవి. క్లాసంటే నాకూ, విద్యార్థులకు కూడా ఒక ఆనంద హేలలాగ వుండేది. దాపరికంలేని ఆత్మీయత, స్నేహభావం మా మధ్య నెలకొంది. "విద్యా వ్యాపారం కార్చిచ్చులా అంతటా వ్యాపించేస్తున్న యీ రోజుల్లోకూడా యింకా "ఉపాధ్యాయుడు, విద్యార్థులు, వారి మధ్య సత్సంబంధాలు' అంటూ ఉటోపియన్ (Utopian) కబుర్లు చెప్తున్నాడు కదా ఈ ఫిలాసఫీ మేష్టరు-కొంపతీసి వీడిగ్గాని మన చెవుల్లో పువ్వులు కనిపిస్తున్నాయేవిటి చెప్మా" అని తోటి మేష్టర్లు సరదాగా మాట్లాడుకోడం నాకు తెలుసు. పరిస్థితులు నిస్పృహ కలిగించేంత అధ్వాన్నంగా వున్నమాట వాస్తవమే. కాని నేనింకా ఆశని కోల్పోలేదంటే అందుక్కారణం నా విద్యార్థులు, నా క్లాసులు, మా మధ్యని నెలకొనివున్న ఆత్మీయతలే.

ఫిలాసఫీ గ్రూపులో సరిగ్గా పధ్నాలుగు మంది విద్యార్థులే వుండేవారు. పదిహేనోవాడు వేదాంత తత్వాన్ని ముందే వంటబట్టేట్టు చేసుకుని వచ్చినట్టున్నాడు-ఈ చదువులు, ఈ కాలేజీలు, ఈ మేష్టార్లు అంతా మిధ్య అనేసి, కనపడకుండా పారిపోయాడు. ఫిలాసఫీ గ్రూపులో పదిహేనుమందికంటే ఎక్కువ మంది చేరడానికి వీల్లేదని అడ్డుతగిలేవాడు మా ప్రిన్సిపాల్. ఆయన దృష్టిలో సబ్జెక్ట్స్ (Subjects) అంటే ఫిజికల్ సైన్సెస్, బయోలాజికల్ సైన్సెస్ మాత్రమే. మిగిలిన గ్రూపులన్నీ ఉత్త అల్లాటప్పా గ్రూపులని అతని నమ్మకం. అందులోనూ ఫిలాసఫీ, సోషియాలజీ, ఆంత్రోపాలజీ (Anthropology) గ్రూపుల్ని చూస్తే మరింత మంటగా వుండేది ఆయనకు. ఏ మహానుభావుడో కాలేజి తెరిచిన కొత్త రోజుల్లో ఈ కాలేజికి ప్రిన్సిపల్‌గా వచ్చి అన్ని రకాల అరుదైన గ్రూపుల్ని ప్రారంభించేడు. విజ్ఞానం వేయి దిశల్లో, వేయి రూపాల్లో వ్యాప్తి చెందాలని అభిలషించి వుంటాడు అతగాడు. ఆయన మహా సంకల్పంవల్ల ఎంతో మందికి ఆయా సబ్జెక్టుల్లో ఉద్యోగాలు దొరికాయి.

మరి ప్రస్తుతం ఈ కళాశాలని పాలిస్తున్న మహా ప్రభువో? చెప్పేనుగా అతనికి ఈ అరుదైన గ్రూపులన్నీ ఒట్టి పనికిమాలిన సబ్జెక్టుల్లా కనిపిస్తుంటాయని. అందుకే చీటికీ మాటికీ యేం సందుదొరికినా యీ గ్రూపుల్ని ఉత్తి సన్నాసి గ్రూపులుగా చిత్రించడం మానడు. మొట్టమొదటి అవకాశంలో ఈ పనికి

రాని గ్రూపుల్ని మూయించేస్తానని బాహాటంగా ప్రకటిస్తూ వుంటాడు. పాపం అతని బెదిరింపులకి భయపడి ఆంత్రోపాలజీ, సోషియాలజీ లెక్చరర్లు ఎక్కడ ఉద్యోగాలు వూడి వీథుల్లో పడతామోనని నిత్యం దిగులుపడి చస్తుంటారు. ఆ భయంవల్లనేనేమో, వాళ్ళుపాపం అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా ప్రిన్సిపాల్‌గారికి భజనచేస్తూ వుంటారు. ప్రిన్సిపల్‌గారి బెదిరింపులకు ఏమాత్రం చలించకుండా, నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు తిరుగుతున్నానని కాబోలు-నన్ను చూస్తే మరీ గుర్రుగా వుండేది అతగాడికి.

ఇంతకీ చెప్పొచ్చేదేవిటంటే, ప్రిన్సిపల్‌గారు విధించిన పరిమితులవల్ల మా ఫిలాసఫీ గ్రూపులో కేవలం పధ్నాలుగుమందే వున్నారు. అయితే, పధ్నాలుగు మందితో క్లాసు ఎంత బాగానో వుంటుంది. క్లాసు చిన్నదైతే ఎక్కడేనా-ఏ చెట్టుకిందేనా-పాఠం చెప్పకోవచ్చు-శాంతి నికేతన్‌లోలా. 'పధ్నాలుగు మంది కోసం పెద్ద పెద్ద గదులిచ్చేస్తే ఎలాగండీ' అని-నా సబ్జెక్ట్ కోసం ముట్టుకొట్టులాంటి చిన్న గదిని కేటాయించేవాడు మా టి.టి.ఎం. (T.T.M.). అంటే టైమ్‌టేబుల్ మేకర్‌గా పిలవబడే మేథ్స్ హెడ్. అతగాడికెందుకో నన్నుచూస్తే గుర్రుగా వుండేది. నేనతన్ని అల్లరిపెట్టాలని చూస్తున్నాననే భావన అతన్నెందుకో బాగా పట్టేసింది. కాని అది అబద్ధం. నిజానికి అతన్నిచూస్తే నాకు జాలివేసేది. మనిషి వ్యసనాలకి దాసుడు. వేలకి వేలు జీతం పుచ్చుకుంటూ, బికారివాడిలా కనిపించేవాడు. సీనియర్ లెక్చరర్‌గారి పిల్లలన్న పేరేగాని, ఆప్యాయతలకి నోచుకోని వాళ్ళలా దీనంగా కనిపించేవారు అతని పిల్లలు. పైగా తండ్రీ బిడ్డలూ ఎప్పుడూ ఎడమొహం పెడమొహంగా వుండేవారు.

అతనెలా ఏడిస్తే నాకేంగాని, అతనికొడుకు నా ఫిలాసఫీ గ్రూపులో వుండడంతో అతని గురించి ఆసక్తి కనపరచకుండా వుండలేకపోయాను. కుర్రాడు నా గురించి యింటిదగ్గర ఏం చెప్పేడో నాకు తెలీదుగాని, మేథ్స్‌హెడ్ మాత్రం నామీద ఎందుకో కోపం పెంచుకున్నాడు. అతగాడే తిన్నగా ప్రిన్సిపల్ దగ్గరకి వెళ్ళి, నేనెప్పుడూ క్లాసులో పాఠాలు చెప్పననీ, అడ్డమైన ప్రశ్నలు అడగమని చనువిచ్చి కుర్రాళ్ళని నెత్తికెక్కించుకుంటున్నాననీ, నా గ్రూపులో చేరిన కుర్రాళ్ళంతా ఉత్త పనికిరాని వెధవల క్రింద తయారవుతున్నారనీ, నావల్ల ఇండిసిప్లిన్ (Indiscipline) కాలేజీలో పెచ్చుపెరిగే ప్రమాదం ముంచుకొస్తున్నదనీ చెప్పేడట. ఆయన ఈ భోగట్టాలని ప్రిన్సిపల్‌గారి చెవిలో వేస్తుండగా, ఫిజికల్ డైరెక్టర్‌గారు అక్కడేవుండి అంతా విన్నారట. ప్రిన్సిపల్‌గారి ఎదురుగా కుర్చీలో బైఠాయించి నిత్యం ఆయనకి కాకాపడుతుండడం మినహా వేరే పనేం లేదు ఫిజికల్ డైరెక్టర్‌గారికి. అసలు విద్యార్థులకే స్పోర్ట్స్ అండ్ గేమ్స్‌లో ఆసక్తి తగ్గిందో, లేక యితగాడికే వాటిని సరిగ్గా కండక్ట్ (Conduct) చెయ్యటం చేతకాదో తెలీదుగాని ఇతగాడు కాలేజికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వచ్చిందగ్గర్నుండీ, కాలేజీలో స్పోర్ట్స్ అండ్ గేమ్స్ యాక్టివిటీ అనేది మచ్చుకి కూడా కనపడకుండా పోయింది. విశాలమైన కాలేజీ ఆటస్థలాలు పశువుల మందల మేతకి వుపయోగపడుతున్నాయి. క్రీడాచార్యులవారికి మరేపనీ లేకపోవడంవల్ల కాబోలు, నిత్యం ఆయన ప్రిన్సిపాల్‌గారి సమక్షంలోనే ఆశీనుడై వుంటాడు. అక్కడితో ఆగకుండా, ఆఫీసులో జరుగుతున్న సమస్త వ్యవహారాలనీ, అక్కడా యిక్కడా చెప్పి, యథాశక్తి పిలకలు ముళ్ళుపడేట్టు చూస్తుంటాడు. ఇదిగో ఇతనే ప్రిన్సిపల్‌గారితో నా గురించి మేథ్స్ హెడ్ చెప్పిన విషయాలన్నిట్నీ నాలుగు చిలవలు పలవలు కలిపించి మరీ నాతో చెప్పేడు. అతని అంచనా ప్రకారం నేను తిన్నగా మేథ్స్ హెడ్ దగ్గరకి వెళ్ళి అతని జుట్టు పట్టుకుని తగూకి దిగాలి. వ్యాయామ కార్యక్రమాలు కాలేజీలో ఎలాగూ లేవుకనక, కనీసం

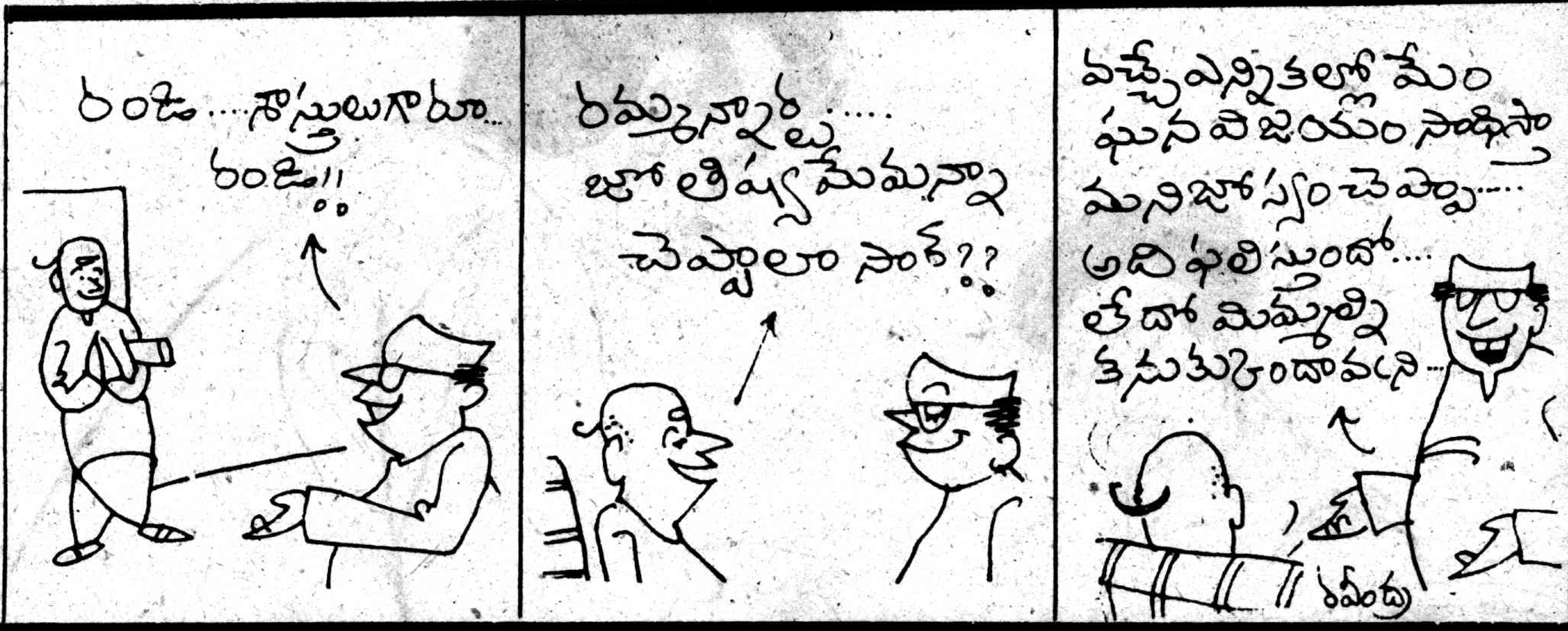

లెక్చరర్లు జుట్లు జుట్లు పట్టుకోవడం, మల్ల యుద్ధంలోకి దిగడం లాంటి కార్యక్రమాలేనా చేస్తే-అదే వ్యాయామ విద్యగా భావించి సంతోషిస్తాడేమో పి.డి.! అయితే అతడు ఆశించిన ప్రోత్సాహక చర్య నా పక్కనుండి దొరకలేదు. అతను చెప్పినవి విని, వూరకనే నవ్వేసి బాబులుగాడి టీ షెడ్ వైపు వెళ్ళిపోయాను. ఎంతలా వురెక్కించినా తగూకి దిగకపోవడంకూడా నా తిక్క బుద్ధికి తార్కాణంగా కనిపించి వుంటుంది అతగాడికి.

కాలేజికి వచ్చి మేమంతా దమ్మిడీ ఎత్తు పనికూడా చెయ్యకుండా కూర్చుంటున్నామేమో, మరి మాకు ఏదైనా కాలక్షేపం వుండాలి కదా టైము గడవడానికి! అదిగో అలా మాకు టైమ్‌పాస్ కావడానికి కాలేజి కేంపస్‌లో ఓ అనువైన జాగాలో కేంటీన్ తెరిచాడు-మాంఛి ఎంటర్‌ప్రయిజింగ్ నేచర్‌వున్న చాకులాంటి కుర్రాడొకడు. కేంటీన్ పెట్టుకోడానికి యీ కుర్రాడు పర్మిషన్ అడిగీ అడగ్గానే ప్రిన్సిపల్‌గారు సరే అన్నారట. వెంటనే దీని వెనకాతల ఏదేనా కథ వుందా అని అనుమానం వచ్చింది నాకు. ఏ పనికోసం వెళ్ళినా సరే "నో" అనే జవాబు తప్ప మరోటి వుండదు అతగాడి దగ్గర. అలాటిది కేంటీన్ పెట్టుకోడానికి, అడిగిన వెంటనే పర్మిషన్ యిచ్చేడంటే-చూశారా, యిలాటి సందేహాలు నాకొస్తుంటాయి. కనుకనే బహుశా నన్ను వింత మనిషిగా అంతా ముద్రవేశారు.

కొన్నాళ్ళు పోయాక నా అనుమానం సరయిందేనని రుజువయింది. ప్రిన్సిపల్‌గారి పుత్రరత్నంద్వారా కేంటీన్ కొట్టువాడు పని సాధించేడని (P.D.) పి.డి.గారు అడిగినవారికి, అడగనివారికి కూడా చెవుల్లో వూదడం మొదలెట్టేడు. ప్రిన్సిపల్‌గారు తనో పెద్దపులిలా కనిపించాలని సర్వదా ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. ఎవరు అతనితో పనివుండి వచ్చినా, గభీమని బిగుసుకుపోయి, గజంబద్ద మింగిన మనిషిలాగ నిటారుగా అయిపోయి, అసహజమైన గొంతుకతో మాట్లాడి తన గాంభీర్యాన్ని ప్రదర్శించాలని చూస్తూ వుంటాడు. అయితే యింతటి ధీర గంభీరుడున్నూ, కొడుకు దగ్గర మాత్రం పిల్లిలా ప్రవర్తిస్తాడట. వాడో రౌడీ అంటుంటారు మా వాళ్ళు. కాని నాకు మాత్రం అలా అనిపించేది కాదు. తండ్రి గాంభీర్య ప్రదర్శన వెనక పిరికితనం నక్కి వున్నట్లే వీడి దురుసుతనం వెనకాతల ఏదో అణకువతనం, మంచితనం పొంచివున్నట్లు కనిపెట్టాన్నేను.

టీకొట్టు అనబడే కేంటీన్ తెరచిన బాబులుగాడు మొదట్లో ఏకులా మెత్తగా వుండి, నంగిరోడుతూ, నక్క వినయాలు ప్రదర్శిస్తూ వుండేవాడు. కాని క్రమేపి మేకులా తయారయాడు. దానిక్కారణం మా టీచర్సే. మేథ్స్ హెడ్‌గారు, కామర్స్ హెడ్ పిచ్చయ్యగారూ, ఫిజిక్స్ లెక్చరర్ రమణగారు వ్యసనపరులని వీడు పసిగట్టేడు. ఇంకేముంది-వాళ్ళకి కావాలసిన సదుపాయాలు అమర్చిపెట్టే బాధ్యత వీడు తీసుకున్నాడు.

వాళ్ల ప్రాపకం దొరగ్గానే ఇక నాకు తిరుగులేదనే భరోసా వాడికొచ్చేసింది.

టీ తాగడానికి ఒకే సమయంలో వచ్చి నేమూ, మేథ్స్ హెడ్‌గారూ ఒకరికొకరం తారసపడిపోయేం. మనసులో ఎలాంటి భావాలు వున్నా, వాట్ని బయటికి కనపడనివ్వకండా, మొఖానికి చిరునవ్వు ముసుగు తగిలించుకొని 'హలో అంటే హలో' అనుకోడం జరిగిపోయింది. "సార్ కో మంచి టీ తయారు చెయ్యిరా బాబులూ!" అని ఆర్డరు వేశారు మేథ్స్ హెడ్‌గారు. టీ వొచ్చింది. నిజంగానే టీ చాలా బావుంది. చప్పరిస్తూ, తీరుబడిగా టీని సేవిస్తున్నాం. ఏటిగాలి శరీరాల్ని సేదదీరుస్తోంది. వున్నట్టుంటి గభీమని "మేష్టారూ, ఏపిటి బొత్తిగా అర్థంలేని ప్రశ్నలు వేసే స్థితికి తెచ్చేరు కుర్రాళ్లని?" అన్నారు మేథ్స్ హెడ్. ప్రశ్న హఠాత్తుగా వచ్చిందేమో, దాని సారాంశం నా బుర్రలో ఇంకడానికి కొద్ది క్షణాలు పట్టింది. ప్రశ్న అడిగిన తీరు కోపం తెప్పిస్తున్నా, చిరునవ్వుని బలవంతంగా ముఖానికి అద్దుకుని "మీరు కాస్త వివరంగా చెప్పగలిగితే, బహుశా మీకు సమాధానం చెప్పగలననుకుంటాను" అన్నాను.

"మా కుర్రాడున్నాడు కదా మీ గ్రూపులో!" అని ఆగేడు. ఆగి గట్టిగా సిగరెట్ దమ్ము లాగేడు. చెప్పాలని వున్నా, చెప్పలేక సతమతమవుతున్న అతని మనస్థితి పసిగట్టేను. కొడుకేదో చికాకుపెట్టే ప్రశ్న వేశాడన్న మాట!

"అదే, మొన్న మా కుర్రాడు ఇంట్లో నలుగురం కూర్చుని భోంచేస్తుంటే, అడిగేడు, 'నాన్నా మనం ఎందుకిలా బతుకుతున్నామో, ఎందుకిలా బతకాలో మీరు చెప్పగలరా' అని చాలా సీరియస్‌గా. అసలే నాకావేళ గొప్ప చికాగ్గా వుంది. కురువుమీద కారం జల్లినట్టు వీడి ప్రశ్నలు. చాచి లెంపకాయ వేద్దామనుకున్నాను. కాని ఫైనల్ బియ్యే చదువుతున్న కొడుకుమీద చెయ్యి చేసుకుంటే ...పైగా మీ సారథ్యంలో తయారవుతున్న కుర్రాడాయె. తిరగబడితే పోయేది నా పరువే. అందుకే తమాయించుకున్నాను. అయితే నేమూ వూరుకోలేదులెండి అక్కడితో 'ఇలాటి చవట ప్రశ్నలు మీ ఫిలాసఫీ మేష్టారున్నారు కదా, ఆయన్నడుగు, మంచి సమాధానాలు చెప్తారు' అని వాడి ప్రశ్నని తిప్పికొట్టేను. ఇప్పుడు చెప్పండి - కుర్రాళ్లు ఎందుకిలాంటి ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు? ఇది మీ ట్రయినింగ్ ఫలితం కాదా?" అడగవలసింది బాగా ఉద్రేకపడుతూ అడిగేడు మేథ్స్ హెడ్.

అతని ఉద్రేకం కాస్త తగ్గేక సమాధానం చెప్దామని, ఆలోచన నటిస్తూ వూరుకున్నాను. ఇంతలో పి.డి. అక్కడికి వచ్చేడు. మేం ఘర్షణ పడుతున్నాం దేనిగురించో అని దూరం నుంచే పసిగట్టి, వేటకుక్కలా పరిగెత్తుకొచ్చేడు - తమాషా చూద్దామని. తమాషా చూస్తున్నట్టు కనిపిస్తున్న అతని ముఖం చూడగానే నా నిర్ణయం జరిగిపోయింది.

(మిగతా వచ్చేవారం)